

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Zero a la dre

"Els insults són una prova de vitalitat parlamentària: la qüestió és si acaba de ser del tot bo que les càmeres de televisió hi siguin."

Narcís Serra.

Dilluns, 19. L'escriptor semifamós que s'escolta a si mateix quan l'entrevisten és un espectacle alligador, si no teniu res més a fer i seieu a la rotonda de l'hotel Palace de Madrid, per on abans circulava en Joan March i deia *boutades* don Julio Camba. Escoltar què pot dir l'escriptor semifamós no és cap indiscreció ni cap intromissió de la intimitat, per la raó que parla en veu ben alta perquè tothom sàpiga que és un escriptor semifamós, assetjat pels periodistes, precisament a la rotonda del Palace. Per sort, és un escriptor que escriu bé, però quan fa d'escriptoràs l'espectacle de la vanitat literària té un tuf irrespirable de sentit del ridícul atrofiat, de cua de paó estarrufada, amb ulleres de carei negre, camisa Oxford i un toc de cabells blancs a les temples. Vet aquí la paradoxa del novel·lista com a coneixedor i estudiós de la naturalesa humana i a la vegada tan fàcilment víctima de la pròpia feblesa. Em penso que si mai fos un escriptor semifamós m'estimaria més de tenir un aspecte de banquer suís o d'alt funcionari de l'OCDE a punt de jubilació.

Dimarts, 20. A Barcelona hi ha taxistes que poden ser amables, però, a Madrid, hi trobeu més d'un taxista cordial. Camí de l'aeroport de Barajas, el taxista cordial em demana quina és la gran raó que manté Felipe González al poder. Per dir alguna cosa, li responc que potser vol arribar fins al final per guanyar el desafiament que Mario Conde fa al govern i, en certa manera, a l'estat. Em mira pel retrovisor i amb una antiga urbanitat

Francisco Álvarez Cascos.

diu que la seva opinió és que l'obliguen a no dimitir els poders fàctics catalans. Com que ja hem arribat a l'aeroport no puc demanar-li quins són els poders fàctics catalans. Tal vegada són els mossos d'esquadra, l'escolania de Montserrat, la comissió per la modernització de la cultura o els amics de la pipa. També sospito que el contribuent —tot just ara que fem la declaració de renda— té dret a criticar erosions tan substancials de l'estat com són el GAL, l'assumpte dels fons reservats, el de FILESA o el CESID. Al capdavant, l'actual paràlisi dels cossos de seguretat de l'estat pot ser una targeta d'invitació pel terrorisme d'ETA.

Dimecres, 21. Hi ha molts ciutadans que reben amb esglai les escenes parlamentàries com la d'avui matí, amb crits de l'oposició contra Narcís Serra. Li han dit "Mata-Hari", "Lili Marlen", "espia", "mentider", "Pinotxo", "poca-vergonya" i li han cridat "fora, fora", "dimissió, dimissió". Ell ha respost a Álvarez Cascos que és un zero a l'esquerra i també un zero a la dreta. Crec que això són autèntiques formes parlamentàries i que només faltaria que, en cas de crispació general, no tinguessin una espira al Congrés de Diputats. Els insults són una prova de vitalitat parlamentària: la qüestió és si acaba de ser del tot bo que les càmeres de televisió hi siguin. Això va ser un llarguíssim debat del Parlament britànic, perquè els diputats més lleials a les tradicions parlamentàries sospitaven que o bé haurien de canviar-les o presenta-

a, zero a l'esquerra

RAFA GIL

Joaquín Almunia.

rien una imatge massa peculiar. No em queixo de poder veure a casa la intervenció de Narcís Serra amb Guerra d'Orient i també m'agrada de veure l'*Sky news* que fan a la Cambra dels Comuns, però a la vegada és cert que els debats britànics van arribar a ser un *show* de nit amb bona audiència als Estats Units, amb un públic fascinat per tot un ritual que no podia entendre, críptic i remot com la litúrgia d'una tribu perduda.

Dijous, 22. Com l'escena final del film *Allò que el vent s'endugué*, la separació de CiU i PSOE tindrà una pàgina a la història contemporània, Jordi Pujol amb el paper de Reth Butler i Felipe González fent de Vivien Leigh. "Queda't amb els pressupostos del 1996, amb la llei de costes, amb l'avortament. Jo em quedo amb el microones i l'estèreo". Molins i Lòpez de Lerma aniran llançant-se la pilota pels corredors del Congrés, esquivant tothora el joc de Joaquín Almuina, encara que tenguí aspecte de bon jugador de rugbi. Tot quedaria molt bé, si no fos per les despeses de l'incendi d'Atlanta.

Divendres, 23. Per molt que em prediquin, no m'agrada gens la notícia d'una primera mesquita a la ciutat de Roma. Diuen que és la més gran d'Europa. Ara mateix no són bones les relacions entre el Vaticà i les jerarquies islàmiques perquè el papa Wojtyła creu que l'església catòlica ofereix un millor tracte a l'islam que no l'islam als catòlics. Vegem, per exemple, la persecució dels catòlics al

ARXIU

Joan Pau II.

Sudan, una de les pitjors intoleràncies de la dècada. La concomitància d'un règim polític brutal i la guerra civil entre el nord musulmà i el sud animista i cristià generen tortura, amputacions, crucifixió i tot un catàleg d'horroros. Quan ens diguin que el fonamentalisme islàmic no és cap perill, n'hi ha prou de buscar Sudan als mapes.

Valentí Puig